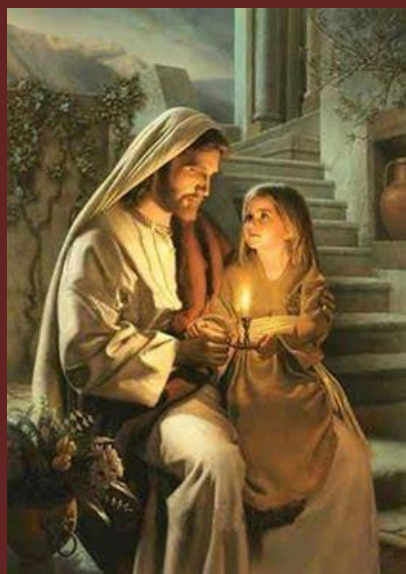

Kto splodil katolícku cirkev

Alex Christopher, 1993, zo španielskej verzie, ľahko editované

Je ťažko si predstaviť, že by to mohli byť Ježišovi nasledovatelia.

Cirkev nikdy neučila pravé Ježišovo učenie tak, ako ho učil Ježiš svojim nasledovníkom a obyčajnému ľudu. Jediným uzáverom, ktorý tu dáva zmysel je, že katolícka cirkev si predsavzala podujat' sa na viac ako jedno poslanie.

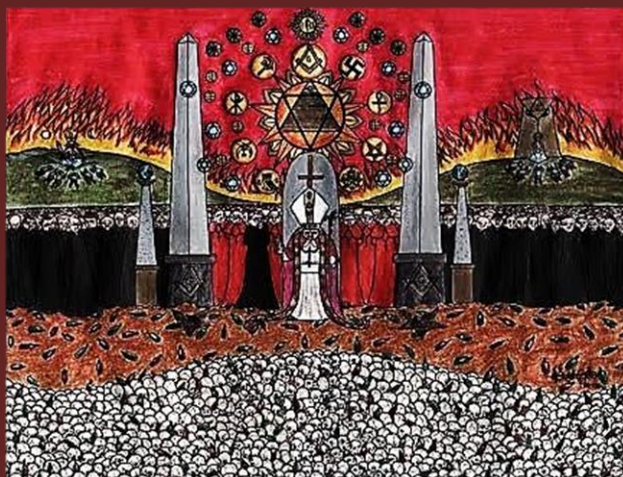
Vieme, že katolícka cirkev má dvoch pápežov - „bieleho pápeža“ a „čierneho pápeža“.

V jednoduchom ponímaní z toho vyplýva, že cirkev sleduje svoje verejné, ako aj svoje skryté ciele. Tá jej časť, ktorá sa predkladá verejnosti, rozširuje falošné učenie; zabezpečuje sa ním vymývanie mozgov a súčasne sa ľuďom bráni nájsť si pravú cestu k Bohu. Skryté ciele cirkvi, o existencii ktorých za jej verejnou fasádou „obyčajní poslušní katolíci“ nemajú tušenia, pozostávajú z číreho zla. V starovekých písmach až do Ježišových časov sa nájde množstvo informácií o zákonníkoch a farizejoch. [Proti ktorým Ježiš bojoval.]

Po Ježišovom odchode títo chytro zmizli a svätá rímska cirkev sa objavila, odrazu. Je možné, že to boli židovskí zákonníci a farizeji, čo splodili katolícku cirkev s cieľom ovládať ľudí a hatiť ich vývoj v súlade s učením, ktoré sprístupnil ľudstvu Ježiš? Vie sa, že Ježišovi apoštoli a niektorí jeho nasledovatelia vedeli robiť tie isté zázraky, aké robil Ježiš.

Jestvujú dokonca ľudia, ktorí vzostúpili tak, ako vzostúpil Ježiš. Nazri „Projekt o Apoteóze“, „The Apotheosis Project.“

Žiadna vláda a žiadna cirkev nemá moc nad neobmedzenými ľuďmi, ktorí dokážu nasledovať silu sústredených myšlienok. Skorumpovaná cirkev a vláda sa tešia zo svojej úspešnej vzájomnej

spolupráce, lebo medzi sebou v priebehu posledných 2000 rokov systematicky vyvraždili každého o kom si mysleli, že sa do akejkoľvek miery približuje k uplatňovaniu Ježišovho učenia, ako tomu bolo v prípade skupiny známej pod menom Albigénci, alebo Katari.

Sú to židovskí chazari, kto sa snaží skorumpovať a úplne vyhladiť oných 12 stratených nežidovských kmeňov, ktorých Talmud popisuje výrazom, pre ktorý slovenčina používa slovo Gójovia a angličtina Gentiles. Pokiaľ ide o vládu Spojených Štátov, chazarskí židia si po dlhé desaťročia systematicky dohadzovali každé kreslo v kongrese. Po preštudovaní Talmudu, Kabaly a doktrín iluminátov, je už ľahko pochopiť, prečo vláda pripravuje natoľko kruté zákony voči nič netušiacim anglo-americkým občanom.

„Kresťanské“ náboženstvá sa zrodili zo života Ježiša a z činností jeho nasledovateľov.

Od čias, kedy sa zrodili prvé písma, ktoré sú dnes začlenené do kompendia ľudovo známeho ako Biblia, sa vyskytovali mnohé varianty tzv. kresťanského náboženstva. Tieto nie vždy medzi sebou súhlasili, ani len ak šlo o tak základné ponímania, ako kým (alebo čím) Ježiš v skutočnosti bol, ako

aj ohľadom rozličných náboženských rituálov a ako sa majú rôzne doktríny (a dogmy) rozširovať.

Rimania vyplienili Jeruzalem v roku 70 n .l. a väčšina písomností o týchto skorých kresťanoch zmizla.

Čo dnes prežíva zo súčasného Nového Testamentu Biblie bolo napísané, najskôr medzi rokmi 65 n. l. do asi okolo roku 100 n. l., asi 32 až 67 rokov po ukrižovaní. Väčšina „kresťanských“ písomností, alebo náboženských písomností z toho času, ktoré sa uchovali, so zjavnou výnimkou zvitkov od Mŕtveho mora a rukopisov z Nag Hammadí, skončila v rukách rímskokatolíckej cirkvi a tá ich využila k svojmu vlastnému najväčšiemu prospechu.

Od svojho nízkeho prvopočiatku sa rímskokatolícka cirkev rozrastala a vyvíjala, až začala ovplyvňovať členov rímskeho senátu a vladárov susedných krajín do takej miery, že samotný Rím jej prepísal podstatnú časť mesta Ríma. Tá časť starého mesta je oddelená a nezávislá, bez povinnosti platiť dane v okruhu svojich hraníc vo vnútri mesta Ríma, v krajine Taliansko a volá sa a je známa pod menom Mesto Vatikán, Vatican City.

Okolo roku 250 n. l. rímskokatolícka cirkev vystúpila na scénu ako najväčšie a najmocnejšie organizované „kresťanské“ náboženstvo.

Začala prenikať do ostatných „kresťanských siekt“ s cieľom ich zničenia, podrobenia a vstrebania, a súčasne začala so svojou snahou vykynožiť staroveké náboženské viery hlavne prostredníctvom „prevýchovy“ ich zástancov, alebo zhabaním a skrývaním starovekých „biblických textov“ a iných náboženských a dejinných rukopisov.

Vo štvrtom storočí rímsky cisár doslova prepísal Bibliu ako aj „zákony“ rímskokatolíckej cirkvi. Základné princípy, doktríny a filozofie rímskokatolíckej cirkvi dodnes odrážajú jeho názory v tom, že:

- i. Boh je jestvovaním, ktoré je mimo každého človeka
- ii. Len božia milosť môže zmeniť hriechne cesty človeka, a len určití ľudia sú vyvolení Bohom k jej prijatiu, a
- iii. Len tí ľudia, čo sú členmi rímskokatolíckej cirkvi a prijali jej sviatosti sa môžu uchádzať o božiu milosť.

Ktokoľvek kto nebol s cirkvou sa považoval za jej odporcu.

Aby si zabezpečila svoj rast, cirkev sa vydala na ťaženie proti ľuďom a krajinám, ktoré pokračovalo s malými prestávkami a v mnohých podobách, po mnohé stáročia.

Ktokoľvek, kto nepatril do rímskokatolíckej cirkvi a kto sa nepodriadil jej princípom a vyhláškam, bol obvinený z herézy. Obvinenie z „herézy“ alebo z toho, že by niekto bol „heretikom“ mohlo padnúť na hockoho, od šľachticov po žobrákov.

Doktríny katolíckej cirkvi sa považovali za boží zákon a z toho dôvodu sa stali základňou na ktorej stálo ľudské právo. Preto obvinenie z herézy dopadlo na človeka nielen zo strany cirkvi z toho údajného princípu, že jednotlivcova viera sa nestotožňovala s jej doktrínami a teda s Bohom, ale bolo to súčasne obvinením z kriminálnej činnosti, alebo dokonca zrady štátu a obvinený úbožiak sa musel zodpovedať obom.

Aj nižšie postavený kňaz musel byť opatrný, dokonca viac ako hockto iný; ako člen cirkvi, musel sa podrobiť, alebo trpieť tie isté následky.

To znamená, že rímskokatolícka cirkev nielen vystupovala ako „božia“ polícia, ale aj ako polícia štátu a väčšinou, krajiny. Všetky tieto „zodpovednosti“ rímskokatolíckej cirkvi boli pod ostrým dozorom jej predstaviteľov, pričom právomoc závisela na postavení, od biskupa alebo kardinála až po samotného pápeža.

Do jedenásteho storočia sa hlavný cieľ dosiahol v tom, že takmer každý v „civilizovanom svete“ bol alebo:

- a. Nevedomý toho, že jestvovali iné podoby kresťanského náboženstva ako rímskokatolíckeho, alebo
- b. Báľ sa vstúpiť do akéhokolvek súkromného rozhovoru na tému, tobôž začať verejnú debatu alebo dokazovať niečo iné.

Krížové výpravy to zmenili.

Krížové výpravy

Oficiálne udanou príčinou pre prvú krížovú výpravu do Svätej Zeme bolo, že je to v odozve na narušovanie voľného priechodu kresťanských cestovateľov a putovníkov Turkami a z dôvodu prítomnosti Turkov vo Svätej Zemi.

Na koncile v Clermonte v roku 1095, kde sa klérus stretol so šľachticmi, pápež Urban II vyzval dobrých (rímskokatolíckych) kresťanov, aby zachránili Svätú Zem z pazúrov barbarských Turkov. Kňazi potom rozširovali zvesť vo svojich kostoloch a tisícky „dobrých kresťanov“ sa ponúklo ako dobrovoľníci odhodlaní bojovať a zomrieť za rímskokatolícku vec.

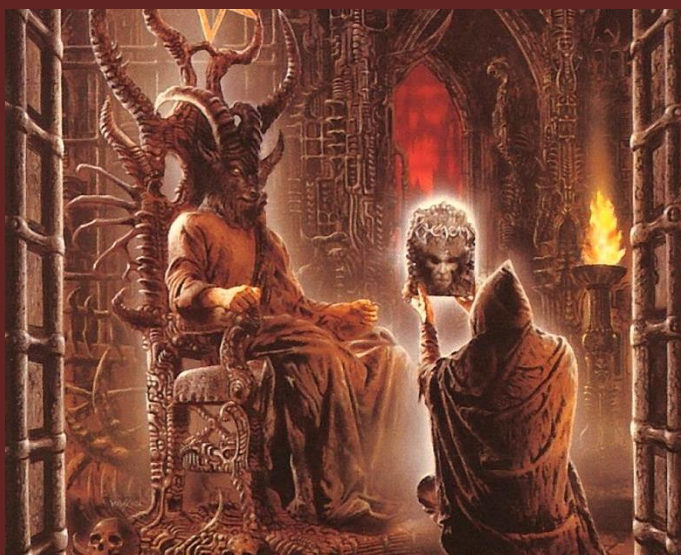

Prvú krížovú výpravu v roku 1096 viedli normanskí rytieri, Godfrey z Bouillonu, gróf Robert z Flanderska, gróf Raymond z Toulouse, Bohemund, a iní. Títo rytieri napokon dobyli Jeruzalem a „korunovali“ Godfreyho z Bouillonu ako hlavu novo vytvoreného (a znova oslobodeného) kráľovstva Jeruzalema.

Z týchto normanských rytierov Godfrey de Bouillon dokázal doložiť svoj pôvod priamo späť ku kráľovi Merovejovi, patriarchovi Merovejskej dynastie francúzskych kráľov, ktorý bol jedným z prvých kráľov Francúzska (Frankov) v roku 417 n. l. [Táto dynastia mala božský pôvod a potomok Ježiša sa stal jej členom. Jeho poddaní uctievali merovejského kráľa Dagoberta II ako Boha už počas jeho života. Rímskokatolícka cirkev ho dala zavraždiť. Viac o tom tu: http://www.dhaxem.com/data/handt_sl/Merovejska_Dynastia.pdf] Vložila Corascendea

Príčiny, prečo títo rytieri šli do Svätej Zeme dodnes nie sú úplne jasné. [Bolo to pred veľkým prenasledovaním Katarov a pred inkvizíciou. Len tieto nasledovné udalosti odhalili rozsah zla rímskej cirkvi. Prví rytieri šli do Svätej Zeme z presvedčenia. Neskoršie krížové výpravy tam šli rabovať a plieniť.] Vložila C.

Pri tejto príležitosti stačí povedať, že zvitky, ktoré sa našli v jaskyniach Qumran pri Mŕtvom mori v roku 1947 a predovšetkým medené zvitky objavené o niečo neskôr, spolu s tým, čo sa vie o cestách Jozefa z Arimatey a Márie Magdalény po ukrižovaní, všetky tieto informácie medzi sebou napovedia bystrému bádatelovi v niekoľkých bodoch, prečo sa prvá výprava vrátila zo Svätej Zeme „s veľkými pokladmi, vedomosťami a bohatstvom“, zatiaľ čo v nasledovných krížových výpravách tisícky účastníkov zomrelo, buď už na ceste do Svätej Zeme, alebo z rúk Turkov keď sa tam dostali, alebo keď sa snažili uniknúť a vrátiť späť domov.

V roku 1187 Turci opäť dobyli Jeruzalem a to vznieťilo tretiu krížovú výpravu. Tá zaviedla kráľa Richarda do Svätej Zeme, zatiaľ čo princ John sa staral o anglický trón. Tie isté udalosti podnietili zrod a podpis Magna Carty.

Medzi „vedomosťami“ ktoré sa priniesli späť zo Svätej Zeme s prvou krížovou výpravou a z nasledujúcich krížových výprav, a ktoré sa časom prefiltrovali medzi obyvateľstvo, boli poznatky, ktoré vážne spytovali a podrývali náboženské postavenie rímskokatolíckej cirkvi. [Bola to jedna z hlavných, no neuvádzaných príčin, prečo rímska cirkev zradila a zrušila Templárskych Rytierov.] Vložila C.

Lud sa dozvedel, a ešte dôležitejšie, mal v rukách dôkazy, že jestvovali rôzne „kresťanské“ náboženstvá a že rímskokatolícka cirkev nebola jedinou.

„Pohanské“ náboženstvá

Keď Rimania za vlády Júlia Cézara dobyli Európu, Francúzsko a Anglicko (medzi rokmi 58 and 54 p. n. l.), objavili rôzne kultúry, ktoré sa po viac ako tisíc rokov riadili tzv. pohanským astrologickým náboženstvom, ktoré uctievalo Slnko, Mesiac a Zem.

Galovia a Kelti boli prevažne poľnohospodármi a spoliehali sa na také astrologické kalendáre, ako boli Stonehenge a iné predhistorické monolyty a pohrebiská roztrúsené okolo Francúzska a Anglicka, aby im tieto napovedali, kedy treba siať a žať úrodu. Takto uplatňované pohanské náboženstvá predstavovali spôsob prežitia.

Nakoľko samotné rímske náboženstvo vychádzalo z uctievania mnohých Bohov, staré pohanské náboženstvá Európy ho neohrozovali a oba druhy náboženstiev jestvovali vo vzájomnej harmónii, až do zrodu rímskokatolíckej cirkvi a objavenia sa cirkvi nepríjemných vedomostí v dôsledku krížových výprav.

Náboženské prenasledovanie

Na začiatku dvanásteho storočia sa v Európe začal „temný vek“ s „inkvizíciou“ a na základe novej moci, ktorú cirkvi udelila Magna Carta v roku 1215, táto rozšírila svoj inkvizičný program o novú „príchuť“.

Ohniskom jej pozornosti síce naďalej ostávali heretici [čítaj ľudia, ktorí sa dostávali nebezpečne blízko k pravému učeniu Ježiša.] C, ale teraz si rozšírila svoju pozornosť aj na tých členov spoločnosti, ktorí mali priamo alebo nepriamo vedomosti „starých pohanských“ predkresťanských náboženstiev, ako aj modernisticky zmýšľajúcich jednotlivcov, ktorí sa zaoberali akýmkoľvek iným kresťanstvom, ako katolíckym.

Tak sa začal hon na čarodejnice a nadišla najtemnejšia hodina temného veku.

Hon na čarodejnice

Toto bolo obdobie, ktorému kraloval teror rímskokatolíckej cirkvi, ktorý pokračoval po dobu viac ako dvesto rokov.

Rímskokatolícka cirkev prehlásila, že každý kto naďalej uznáva akúkoľvek „starú“ vieru bol služobníkom Satana, a teda čarodejnicou, alebo čarodejníkom. Rovnaké obžaloby, k akým dochádzalo po stáročia pre údajnú herézu, sa vyslovovali, opäť voči šľachticovi, či žobrákovi bez rozdielu, len tento krát sa im dávalo meno „čarodejnici“.

Ohavné súdy a hrôzostrašné mučenia sa stali nástrojmi dopátrania sa, či je obvinený čarodejnicou alebo čarodejníkom a zúčastňuje sa pohanských zvykov uctievania Satana. Len samotné obvinenie z čarodejníctva doslova znamenalo podpis trestu smrti a všetko sa dialo v mene Boha, svätej rímskej cirkvi, kráľa, krajiny, a samozrejme, pre „záchranu“ ľudí o ktorých šlo od večného zatratenia (ktoré pozostávalo z toho, že dotyčný nebol členom rímskokatolíckej cirkvi, alebo sa mu začala rozvidnievať Pravda).

Nevieš človek, že Pravda ťa vyslobodí? - A to je neprípustné pokiaľ ide o cirkev!

Skupina mužov, ktorú viedol „vyhľadávač čarodejníč“, obyčajne dáky samozvaný hodnostár cirkvi, spolu s miestnym zemepánom, dorazili na koňoch do dediny a prehlásili, že sa bude konať „hon na čarodejnice“. Metódy, ktoré na to mali, boli skutočne pozoruhodné.

Mučenie

V mnohých prípadoch si takáto samozvaná inkvizícia vybrala dvoch alebo troch ľudí v dedine, alebo dokonca svojho vlastného kňaza, ktorého vypočúvali (a dokonca mučili a zmrzali), aby zistili, u ktorých členov dediny je najväčšia pravdepodobnosť, že sú čarodejníkmi, alebo heretikmi.

Zaviedol sa rad hrôzostrašných metód a mučiacich nástrojov presne za účelom konania týchto „náboženských súdov“.

Zatiaľ, čo bol mučený, daktorý nešťastník nevyhnutne vykrikol niečie meno, ak nie mená niekoľkých priateľov a susedov, ktorých nasledovne tiež vypočúvali (a mučili), než sa ustanovilo, že boli čarodejníkmi alebo heretikmi.

Obetami sa mohli stať -

- Ktokoľvek, koho považovali za iného od „normálu“ (duševne zaostalý alebo akosi „poznačený“), alebo len za čudného
- Ak niekto v dedine jednoducho niekoho nemal rád
- Stará dievka, alebo vdova, čo bývala sama a používala bylinky
- Mimoriadne krásna mladá žena, ktorú obvinili zo schopnosti „počarovať“ mladých mužov
- Ktokoľvek s rodným znamienkom alebo pehami
- Ktokoľvek, kto sa narodil s akoukoľvek deformáciou, alebo bol postihnutý chorobou, ktorá ho deformovala (rázštep chrbtice, obrna, Downov syndróm, atd.)
- Kto mal čudnú chorobu alebo telesný nedostatok (malomocenstvo, epilepsia)
- O kom sa vedelo, že mal zvieratko (čierneho psa alebo mačku), čo bolo „známou“ maskou, v ktorej sa skrýval diabol
- Dokonca možno aj niekto, kto len preukazoval nezvyčajne veľký strach z prítomnosti „vyhľadávača čarodejníč“.

...hockto mohol byť obvinený, že je posadnutý, počarovaný, alebo že je „pohanského“ vyznania. Obvineného nasledovne podrobili trom špecifickým skúškam súdu.

Súd

V prvom rade obvinených nešťastníkov vyviedli do stredu dediny na námestie, kde celá dedina bola svedkom toho, ako sa správne zbavuje čarodejníkov.

Po jednom obžalovaných vyzliekli donaha a položili ich na za tým účelom špeciálne upravený stôl, kde ich podrobili najintímnejšej a najponižujúcejšej osobnej prehliadke novej. Cieľom bolo nájsť „diablovo znamenie“, ktorým mohla byť jazva, materské znamienko, šošovica, vred alebo vyrážka.

Skúška 1

Keď sa znamenie našlo, a ono sa našlo takmer vždy, obvinený bol nasledovne podrobený skúške šnurovacou ihlou. Bola to ihla asi tridsať centimetrov dlhá, ktorú vsunuli do nešťastnej obeť uprostred a okolo diablovho znamenia. Ak obeť necítila ihlu, alebo prepichnutie nekrvácalo, už to bolo pevným dôkazom, že dotyčný bol čarodejníkom alebo čarodejnicou.

Niektoré tieto ihly boli zasadené v kĺzavej rukoväti, čo umožnilo vyhľadávateľovi čarodejníka predstierať, že ihla bola vsunutá do obeť, keď v skutočnosti nebola, a ľudia dotyčného okamžite prehlásili za čarodejníka alebo čarodejnicu. Trošku tlaku na ranu mohlo zastaviť krvácanie a automaticky to bola čarodejnica. Remeslo vyhľadávateľa čarodejníka poznalo veľa trikov a on málokedy opustil dedinu bez toho, že by bol zabil dvoch alebo troch ľudí.

Keď obeť prehlásili za čarodejnicu, vyhľadávateľ čarodejníka bol povinný uplatniť jej práva pred „riadnym súdom“. Celá dedina bola porotou. Úlohou obžaloby bolo zistiť, či milosrdný pán vykúpi Dušu nešťastného úbožiaka. Obhajobou bol samotný milosrdný pán.

Skúška 2

Ak bol v dedine rybník, obeť musela ísť na ponáraciu stoličku. Táto sa podobala na detskú hojdačku so stoličkou upevnenou na jednom konci. Nahú obeť priviazali do stoličky a ponorili ju do mrznúcej vody na dlhý čas, až na pätnásť minút a nikdy nie menej ako trikrát. Ak sa obeť utopila, vtedy bolo jasné, že sa milosrdný pán rozhodol ušetriť svoju ovečku od ďalšieho utrpenia a prijal jej Dušu.

Ak bola dedina na vrchovine, vtedy zobrali obeť na vrch jedného z kopcov a uzavreli ju do suda, cez vonkajšiu stenu ktorého zabili veľké klince a sud, s obeťou vnútri, spustili kotúľať sa dole kopcom. Podobne, ako tomu bolo v prípade ponáracej stoličky, ak obeť zomrela, milosrdný pán si vzal jej Dušu.

Ak, akýmsi neveriteľným zázrakom prírody nešťastná obeť prežila tieto muky, vtedy bolo jasné, že sa v nej skrýval diabol, lebo žiadny smrteľník také dačo nedokáže prežiť.

To bol dokonalý dôkaz viny, na základe ktorého obeť náležite odsúdili.

Rozsudok

Ak bol niekto odsúdený ako čarodejník alebo čarodejnica, trestom v každom prípade bolo upálenie zaživa pri kole, a to sa muselo diať na verejnosti, na dedinskom námestí. Bez ohľadu na okolnosti, samotné obvinenie z čarodejníctva znamenalo zaručenú hroznú smrť.

Je jasné, že žiť v tomto období znamenalo neustály strach a neistotu, lebo nebezpečenstvu, že človeka akýsi nadmerne usilovný vyhľadávač čarodejníc kedykoľvek zmrzačí, alebo že mu spôsobí smrť, sa nedalo uniknúť.

Do prelomu pätnásteho storočia sa strediská inkvizície už vytrácali. Spoločnosť naďalej ostávala vo veľmi nezdravom stave, no napriek tomu mnohé krajiny Európy robili pokrok a stávali sa viac civilizovanými.

